

FELLES ERKLARING

MIR (Den revolusjonære venstrebevegelsen)

MAPU (Bevegelsen for en samlet folkeaksjon)

PARTIDO SOCIALISTA DE CHILE
(Nasjonale koordineringsråd)

ENHETSERKLÆRING

TIL DE NORSKE ARBEIDERNE

Vi, de chilenske revolusjonære partiene, vil idag på arbeidernes internasjonale dag og etter snart 5 års kamp mot det chilenske militærdiktaturet, hilse de norske arbeiderne. Vi hilser dem i deres kamp mot utplyndringskapitalen, der de følger det uforglemmelige eksempelet som martyrene i Chicago ga oss ved arbeidermassakren i 1886.

Verdens kapitalistiske system står idag, for årssdagen for arbeiderkampene, overfor en stor og dyptgående økonomisk krise. Krisen gjør de utbytende klassene desperate. Den får dem til å intensivere sine former for undertrykkelse og underkuing, likeledes til å lete etter nye former for dominasjon og underkastning av de utbytete klassene og de avhengige lands befolkninger.

Imidlertid har denne krisen allikevel gjort nye fremskritt mulige for frigjøringskamp hos folkene i verden - fremskritt som er en triumf for alle arbeidere og for oss som kjemper for Imperialismens fall. Disse seirene er Vietnam, Laos og Kamboja (Kampuchea) i Indochina, og Mozambique, Guinea Bissau og Angola i Afrika. Seirene i disse landene har vært voldsomme nederlag for Imperialismen og Kolonialismen.

Disse triumfene har gjort det mulig også for andre folkeslag å vinne torrenge og gjære fremskritt i kampen for frigjøring fra rassistiske og utplyndrende minoriteter og de byrdene disse har pålagt folkene - slik tilfellet er for folkene i Namibia, Eritrea og Azania. Triumfene har også betydning for den anticolonialistiske kampen som folket i Sahara utkjemper for egen selvbestemmelsesrett - og videre for det palestinske og de arabiske folks langvarige kamp for å få tilbake de territoriene som Imperialismen og dens sionistiske lekeier har stjålet fra dem.

Imperialismen er stilt overfor nederlagene i Indochina og Afrika og massebevegelsens fremskritt i kampen i Latin-Amerika. Følgelig er det også finne en løsning på det kapitalistiske systems akkumulasjonskrise. I denne situasjonen vender imperialismen seg mot sine strategiske soner, spesielt Latin-Amerika, og belaster dette kontinentet med byrden av sine kriser og nederlag. På denne måten øker suretutbyttingen av arbeiderne. Sukket og elendigheten strækkes mot utålbare grenser. Kontrarevolusjonen innføres i Latin-Amerika, med en krets av militærdiktaturer og råttne, korrupte regjeringer. Imperialismen innfører sitt herredømme med middel som undertrykkelse, terror og tortur.

Denne er vår hverdag og vår virkelighet i Chile, Argentina, Bolivia, Uruguay, Paraguay, Ecuador, Peru, Colombia, Haiti, El Salvador, Nicaragua og Guatemala.

Allikevel har folkets kamp, med arbeiderklassen og dens forτρόper i teten, klart å bryte unna for denne kontrarevolusjonære offensiven. Folket er langsomt men sikkert på vei mot et nytt, betydningsfullt høydepunkt i kampen - på tross av den blodige undertrykkelsen.

Som eksempel på dette nevner vi de generelle arbeiderstoppene som er gjennomført i Peru og Colombia, fabrikkstreiker i Argentina, streik blant statsansatte arbeidere i Guatemala og skolestreiken som tusenvis av gruvearbeidere og slektninger av politiske fanger i Bolivia gjennomførte.

Den antiimperialistiske kampen i Nicaragua har fått en spesiell slagkraft. Her har man gjennomført en generalstreik mot Somozas diktatur, samtidig som Sandinistfronten for nasjonal frigjøring in-

tensiverer og utvider den væpnede kampen og massenes kamp både i byene og i fjellene.

I Chile støtter vi fremgangen for massebevegelsen, som har oppnådd å skape rom for økonomisk og politisk kamp både på legale og semilegale områder ved å utnytte de interborgerlige motsetningene og med støtte i den internasjonale solidariteten. Massebevegelsens fremgang kommer til uttrykk gjennom et øket antall streiker, demonstrasjoner og aktiveringer av motstanden.

Kobbergruvearbeidernes streik, arbeidsstansen til havnearbeiderne, gå-sakte-aksjonene til arbeiderne i hermetikkindustrien, protestene mot ubetalte lønninger, mot stengning av industrier og den påtvungne arbeidsledigheten - alt dette er tegn på den nye livskraften, inspirasjonen og tilliten til egne styrker og krefter som inspirerer dagens reaktivering av massebevegelsen.

Det er arbeiderbevegelsen som i praksis går i totten for folkemobiliseringene. Arbeiderbevegelsen representerer et alternativ som er uavhengig av de borgerlige kreftene, som på samme måte som Frei og Kristeligdemokratens reaksjonære topp under hans ledelse nå bare forsøker å oppnå en jevnere fordeling av inntektene og maktvoten - de venter bare på diktaturets sammenbrudd for å kunne presentere seg for imperialismen som dens beste kort.

Men vi har ikke glemt blodutgytelsene under Freis regjering. Folket glemmer ikke hans undertrykkende og anti-folkelige fortid.

I løpet av disse fire årenes militardiktatur har ikke kampen under jorden vært forgyvet: motstanden øker, motstandskomiteer utvikler seg langsamt men sikkert på grunnlag av den erfaring folket har samlet i disse harde årene.

Motstanden og de revolusjonære partiene har nådd et høyere nivå i kampen. De bruker alle kamppermer, intensiverer aksjonene og den hemmelige propagandaaen, setter igang små sabotasjeaksjoner og begynner å utvikle forskjellige former for væpnet kamp som strømninger og væpnet propaganda. Løpeseddeltombene blir brukt som en effektiv aksjonsform for motstanden, for eks. på viktige dager som 1. mai og til minne om motstandens helter.

Et annet tegn på modning er det revolusjonære samarbeidet mellom partiene MIR (Den revolusjonære venstrebevegelsen), MAPU (Bevegelsen for en samlet folkeaksjon) og PS-ONE (Sosialistpartiet - Det nasjonale koordineringsråd). Denne alliansen har vokst frem av utviklingen i motstandskampen.

Det er også betydningsfullt at det blir stadig større enhet på grunnplanet i den chilenske venstrebevegelsen. Denne enheten utfatter også de konsekvent antidiktatoriske delene av Kristeligdemokratiet.

Men vi har fortsatt en lang vei å gå, og mange svakheter å overvinne. Vi må styrke enheten i folket og gjøle den bredere, vi må styrke samarbeidet mellom de revolusjonære og forene hele venstresiden.

Idag er militardiktaturet klar over at det er isolert internasjonalt. Derfor prøver det å "institusjonalisere" regimet for å vise et nytt ansikt og legitimere sitt dominanssystem for dermed å hindre enhver forandring.

Med dette vil regimet innskrenke og kontrollere den borgerlige opposisjonens handlingsmuligheter.

Yankee-imperialismen er den som viser seg mest interessert i å støtte og fremskynde denne institusjonaliseringsprosessen som vil garantere at USA får dominere også i fremtiden.

Den borgerlige opposisjonen, Freis kristeligdemokrater, intensiverer sine politiske manøvre for å komme i en bedre posisjon når institusjonaliseringen er gjennomført.

Men diktaturet har nok krefter igjen til å beholde initiativet og hegemoniet i denne prosessen. For eks. har Pinochet avholdt en

falsk folkeavstemning, gitt unntakstilstanden nytt navn og proklamert et falsk samneste for å forsøke å få oss til å glemme at mer enn 2500 politiske fanger er forsvunnet i Chile. Han anerkjenner heller ikke som politiske fanger de hundrevis som fortsatt sitter fengslet.

Denne situasjonen muliggjør en viss grad av politisk debatt, og arbeiderbevegelsen utnytter dette til å utvikle sin uavhengige kamp.

Innenfor lovens rammer legger arbeiderne press på sine "gule" ledere, og danner sentidig fagforbund for å kunne stille større krav på det økonomiske området og når det gjelder demokratisk frihet.

De revolusjonære partiene og proletariatets fortrøpper utvikler på sin side undergrunnsarbeidet, som gjennom motstandskomiteene og andre former for hemmelig organisering fremmer den økonomiske, politiske og militære kampen som skal garantere for utviklingen av en effektiv og konsekvent antidiktatorisk kamp.

Den chilenske arbeiderklassen er fullt klar over at diktaturet ikke vil falle bare på grunn av sine egne indre motsetninger, og at kampen blir langvarig.

Bare under arbeiderklassens ledelse vil det bli skapt en bred, folkelig motstandsbevegelse som kan samle hele folket, styrte diktaturet, etablere en demokratisk folkeregjering og garantere veien til sosialismen.

som arbeidere er vi klare over at vår kamp ikke er isolert. Denne kampen kjenner ingen grenser, den er internasjonal. Dette vet vi fordi vi har erfaring fra internasjonale arbeiderkamper i Latin-Amerika, fordi kommandant Ernesto Che Guevara har gitt oss et heltemodig eksempel på det, og fordi arbeiderklassen og det norske folket viser oss sin store internasjonale solidaritet.

Nå da den chilenske motstandsbevegelsen er i fremgang, ber vi alle de krefter som stiller seg solidariske med oss om å øke sin støtte til vår kamp, som er en del av alle nasjoners kamp for å fri seg fra det imperialistiske åket.

Til slutt vil vi gi et bevis på den kampånden som våre kameraer i fengsel viser:

- VI FRYKTER IKKE DØDEN NÅR VI HAR STAVT OVERFOR DEN
- VI FRYKTER IKKE TORSTUR NÅR VI HAR OPPLEVT DEN
- VI FRYKTER IKKE FENGSEL NÅR VI HAR VÆRT FANGER
- VI FRYKTER IKKE KAMPEN NÅR VI KJEMPER

Leve 1.mai!

Leve proletariatets internasjonalisme!

Den chilenske folkemotstanden skal seire!

MIR

MAPU

PS (CNR)

